

CEDOC
DIFUSI
E. J. M. P.

ORGAN DE COMITE LOCAL
DE TARRAGONA DEL PARTIT
SOCIALISTA UNIFICAT DE
CATALUNYA (P.S.U.C.)

Primera quinzena de
novembre del 1.976

Número 26

5 ptes

TARRAGONA, DIA 12

TARRAGONA-CIUDAD:

15.000 TRABAJADORES EN ACCION

TARRAGONA-"PROVINCIA":

24 ó 25.000 TRABAJADORES EN ACCION

CONSTRUCCION: Tarragona: unas 20 empresas, entre 3.500 y 4.000 trabajadores.- Baix Camp: unos 800.- Ascó: total.-
Valls: 1 empresa (Carcolé).- Tortosa: 2.000.- San Jaume: total.

QUIMICA: Tarragona: 13 empresas.

METAL: Tarragona: 18 ó 19 empresas (todas las de montaje).- Valls: MAI, paros de 2 a 24 horas, según secciones.

SANIDAD: Residencia Juan XXIII: asamblea de 30 minutos.

BANCA: Tarragona: Asambleas de 10 min en 5 bancos.

ALIMENTACION: Carrefour: paro de 2 horas

NOTA: ESTOS DATOS SON PROVISIONALES Y URGENTES

(Más información y comentarios en página 2)

editorial

ELECCIONS LLIURES

EL primer govern de la reforma, diuen, ja havia distribuït els vots de les eleccions a Corts: la gran majoria per a les forces franquistes, una petita minoria per a l'oposició. Ha previst ja, el govern Suárez, el resultat de la convocatòria electoral?

No fóra estrany: el projecte del segon govern reformista pretén legitimar la monarquia autoritària amb unes eleccions convocades i controlades des del poder -ministeri de Governació, governadors civils- de les quals serien exclosos els comunistes i d'altres forces d'esquerra i que, convenientment manipulades, donarien clara majoria als sectors ultres i neofranquistes i una representació purament simbòlica a l'oposició legalitzada.

POT acceptar alguna força política responsable aquestes eleccions? Algunes d'elles ja ho han dit: cal negociar les eleccions amb el govern. D'altres no ho afirmen tan clarament però, de fet, orienten la seva activitat a la formació de coalicions electorals.

EN donar per guanyador el reformisme, aquestes forces accepten les eleccions i pretenen justificar la seva actitud en nom del realisme polític: "Es millor això que res. Cal aprofitar la convocatòria electoral per a guanyar nous espais de llibertat". En el fons, això vol dir renunciar a la ruptura, pactar la reforma.

S'ha dit: cal defugir dels maximalismes i de les actituds irresponsables. Però davant del maximalisme de l'ultradreta i del neofranquisme, és irresponsable la proposta de negociar un programa basat en les llibertats polítiques?

S'ha dit també: els comunistes tenen por de les eleccions. I no és cert. Els comunistes volem eleccions, però no aquestes eleccions, que no servirien per altra cosa que per a donar una imatge més "democràtica", més "europea" del neofranquisme. Les eleccions que volem els comunistes són eleccions lliures, sense exclusions, convocades i controlades per un govern d'ampli consens democràtic, amb una amnistia total i llibertats polítiques, sindicals i nacionals, amb plena igualtat per a tothom de fer ús de la radio i de la televisió. Per a elegir unes Corts constituents i no per a constituir unes Corts domesticades.

AIXO és el que volem. I no donarem suport a farses electorals per ben vestides que les presentin. Demanen eleccions i en respectarem els resultats, però no farem el joc al reformisme a canvi d'uns grams més de tolerància.

ELECCIONS sí, però eleccions lliures.

(Publicat al número 453 de "TREBALL", òrgan central del PSUC.)

„Guanyem la democràcia per salvar Catalunya”

Pudo celebrarse el MITIN en Tarragona para conmemorar el V Aniversario de la creación de la Asamblea de Cataluña, si bien dos oradores (miembros del PT y del PC) fueron vetados por el Gobernador y otros del PSUC y CC.OO. estuvieron e punto de serlo. A pesar de lo intempetivo de la hora y la inclinancia del tiempo, asistieron cerca de 3.000 personas.

Tarragona en lucha

LA JORNADA

TARRAGONA (Tàrragonès)

Construcción (20 empresas)	4.150
Metal (18 empresas)	4.040
Banca (5 bancos)	110
Química (13 empresas)	3.679
Transporte (camioneros)	66
Madera (Song-Alena)	500
Alimentación (comercios, bares)	396
Puerto	400
Textil	150
Sanidad (Juan XXIII)	100
Enseñanza (profesores)	190
	13.781

Estudiantes

Univ. Laboral (total): 1.800 alumnos en asamblea, más personal de limpieza; Instituto de Enseñanza Media: total, diurno y nocturno; Escuela de Maestría: total. (Otros centros que cerraron por decisión de la dirección (sin intervenir profesores ni alumnos) no se consignan,

NOTA: Los datos serían mayores si se contabilizasen las plantillas reales de las empresas y dispusiésemos de todos. Ya completaremos en el próximo número.

DEL 12-N

La llamada de la COS (Coordinadora de Organizaciones Sindicales, compuesta por Comisiones Obreras, UGT y USO a nivel del Estado) para un paro de 24 horas el día 12, ya es historia. Su éxito se debe, en primer lugar, a eso, a su carácter unitario, además de la justeza de la protesta contra las medidas económicas, sindicales y políticas del Gobierno.

Fecha clave la del 12 de noviembre en el camino hacia la unidad sindical.

Pero hay más de positivo, y es que en la mayoría de los casos, la huelga se decidió en asambleas y con un máximo de participación. Los paros masivos, de carácter totalmente pacífico y fijados en 24 horas, han sido una muestra de la fuerza y madurez del movimiento obrero.

En muchos lugares, se llegó al paro tras previo acuerdo con los empresarios, ya que la huelga no iba contra ellos directamente, sino sobre todo contra el Gobierno. De aquí las amenazas del Sr. Ortí Jordás a los empresarios que pactasen la huelga con sus trabajadores. Sigue en pág 4 →)

ASI SE DEMUESTRA

Construcción: Pauler (total); Bernal Pareja (Constantí, 25 trab.); Julio Belmonte (Constantí, 22); Auxini; Agromán, Sala Amat; Tassa; Carbonell Figueras; Constructora Industrial; Presa Catllar (total en Auxini, además de Edes y pequeñas empresas; también 60 camioneros); Pantalán (paro total, 400 trab.); Técnica y obras (20 trab.); Huarte (paro total, 30 trab.); Omaca (paro total, 80 trabajad.); Refinería (unos 1.800).

Química: IQA (400 trabajadores); Ceratonia (75 trab.); Dow Unquinesa (280 trab.); Saeta (300); Campsa (algunos camiones); ERT (paro total); Bayer (paro total, 200 trab.); Proa (paro total, 30 trab.); Disa (paro total); Montsanto; Tamoin; Empetrol (cerrada empresarialmente); Cepsa (acuerdo con la empresa).

Metal: Ibemo, Tamoin, Control y Aplicaciones, Aplinsa, Duró Felguera, AEG, Emssa, Sainco, Schwartz Hantmont.

Madera: Song-Alena, 500 trabajadores.

Alimentación: Carrefour (2 horas, 196 trabajadores, acuerdo con la empresa); Bonavista (todas las tiendas, todos los bares menos 4); Constantí (algunos comercios); ciudad (alguna librería, algunos puestos del Mercado Central).

Banca: Industrial de Catalunya (15 trab., asamblea 10 minutos); Crédito Salaes (15 trab., asamblea 10 minutos); Catalán de Desarrollo (20 trab., 30 minutos de asamblea); Banca Catalana (40 trab., asamblea de 30 minutos más 15 minutos de paro); Banco Coca (20 trab., 1 hora de asamblea).

UNB
Biblioteca General

LA JORNADADA DEL 12

(Viene de la página 3)

En Tarragona, la jornada ha sido un éxito rotundo, sobre todo en la Química, el Metal y la Construcción, llegándose en la barriada de Bonavista a la huelga nacional (casi todos en paro, bares y comercios cerrados, asambleas en la calle...).

Lo negativo, por desfasado e inútil, han sido las citaciones policiales a los líderes obreros, así como la detención de 16 personas que repartían propaganda llamando al paro.

No cabe duda que en la lucha por la democracia, por derrotar los intentos reformistas de perpetuar al franquismo en el poder, la jornada del 12 de noviembre ha sido un serio aviso para el Gobierno y para las fuerzas de oposición que se sienten proclives a dejar en la cuneta los postulados democráticos en aras de las pseudo-elecciones y la pseudo-democracia que quiere imponer el régimen.

Después del 12, la unidad de la oposición se verá forzosemente fortalecida.

ASI SE DEMUESTRA (Viene de la página 3)

Enseñanza: Escuela de Maestría (25 profesoras); Colegio Pax (25 profesores); Guardería de Bonavista (paro del personal); en otros colegios se observó paro técnico, explicándose a los alumnos el significado del 12.

Transporte: 60 camiones de El Catllar (ya mencionados antes); 5 de Transporte Montb... (? , ilegible).

Sanidad: Juan XXIII, Residencia de la Seguridad Social (asamblea de 30 minutos de 100 ó 150 trabajadores).

MAS COSAS

Los autobuses de San Salvador circulaban por la mañana con un coche de la policía detrás para impedir el paro.- En las demás barriadas, los autobuses llevaban dentro un policía de paisano.- En San Pedro y San Pablo piquetas de Guardia Civil vigilan las tiendas para que no cierran.- En Bonavista toda la población vive intensamente el día, haciendo boicot a los autobuses, y asambleas de barrio, en una de las cuales interviene duramente la Guardia Civil.- Todos los detenidos fueron puestos en libertad el lunes a las dos (dureza por parte de la Policía Armada; trato correcto por parte de la político-social).- Por la tarde, manifestación de grises en la Rambla y calles adyacentes, dispersando el gran número de personas que habían acudido al llamamiento de las 8.- Según las organizaciones sindicales, en toda España pararon 2 millones de trabajadores y sólo en Cataluña 431.477 (30,8 % de población asalariada).- En Amposte pararon 200 jornaleros todo el día y en Mora se celebró una asamblea que no pudo disolver la Guardia Civil (eran manos).- En Tortosa, 2.000 de la Construcción y en San Jaume de Enveja todos los tajos.- En Montblanc, asambleas, si bien no se registraron paros.- En la TVE, todo normal...

UNIVERSITAT

Cap a una organització sindical de nou tipus

Durant molts anys la política del MEC s'ha desenvolupat d'esquena als veritables interessos de la Universitat i d'els altres nivells d'ensenyament.

Aquesta política s'ha anat concretant en diferents aspectes: una selectivitat acadèmica que comença en l'educació pre-escolar i acaba en les proves d'accés a la Universitat; el decret de permanença a la Universitat, els cicles, etc.; una selectivitat econòmica, ja que l'ajut per mitjà de les beques i d'altres assistències són absolutament insuficients i restringides; la manca de científicitat en el contingut de l'ensenyament donat, juntament amb els menquats pressupostos dedicats a la investigació; la manca d'una democràcia universitària, referent als estaments de la Universitat (estudiants, professors, PND) que no tenen reconegut un poder de decisió real dels problemes que es pateixen. No es fa necessari profunditzar massa per donar-nos comte de que aquesta situació és conseqüència directa de la falta de democràcia a tots nivells en la nostra societat.

Don a resposta a aquesta política del MEC, sorgiren diverses lluites reivindicatives que han aconseguit alguna que altra vegada resultats positius, però aquestes no obtingueren l'amplitud que es precisava, ni tingueren, generalment, una acció constant i una coordinació amb la resta del moviment estudiantil i d'altres sectors.

Avui, en un període de transició democràtica, del que la Universitat no n'és aliens, les formes organitzatives dels estudiants han d'adaptar-se a la nova situació prenent un nou enfoc.

Una possible alternativa fóra un Sindicat d'estudiants, però en aquest moment la seva construcció, al no existir unes vies democràtiques i àmplies de participació, seria realitzada per una minoria amb inquietuts polítics, transformant-se en un sindicat elitista, minoritari, que esdevindria reduït des de la seva mateixa creació. De totes maneres, però, seria més greu encara si, en aquests moments, en que la solució dels problemes requereix la més àmplia participació possible de tots els estudiants, aquest sindicat suposés, ja des de la seva creació, la divisió dels estudiants en afiliats i no afiliats el mateix. Com a conseqüència d'aquesta divisió, aquest sindicat funcionaria com a super-estructura en front de les formes organitzatives que ja existeixen a hores d'ara (assemblees, representants de curs, etc.).

La situació política del país exigeix, ara més que mai, la més àmplia i massiva participació possible de totes les persones en la conquesta de la democràcia. Per tant, a la Universitat, tots els estudiants hem de participar activament en la solució dels problemes que ens afecten.

Es per això que creiem que, en aquests moments, es fa necessària una organització dels estudiants amb les línies generals següents:

- AMPLIA, ja que en la seva formació i funcionament participarien tots aquells estudiants que lliurement ho volguessin. Aquesta amplitud assoliria el que totes les opinions i tendències que existeixen a la Universitat podessin expressar-se en aquesta organització que esdevindria, per això, unitària.

- ESTABLE, ja que el seu funcionament (en quant a l'estructura) seria permanent, no pas limitat a unes accions concretes durant el curs acadèmic.

- DEMOCRÀTICA en la seva estructuració, que seria decidida per tots els estudiants, i en l'elecció dels seus representants, els quals serien revocables.

- INDEPENDENT i autònom del Govern i dels partits polítics, degut al seu funcionament intern.

(segueix a la pàgina 6 →)

(ve de la pàgina 5)

- Aquesta organització cercaria la coordinació entre tots els estudiants de l'Estat espanyol, tinguent en compte que, primer, serà necessària la unitat coordinada entre tots els estudiants de Catalunya. També intentaria aconseguir la unitat d'acció amb tots els estudiants del País Valencià i Les Illes en les reivindicacions concretes de l'afirmació cultural catalana.

Com portar a la pràctica les línies generals d'aquesta organització? Quins són els elements bàsics que constituïrien aquesta organització?

Pensem que seria convenient promoure i potenciar els següents elements bàsics:

a) les assemblees de curs i nivells més elevats, que esdevindrien els òrgans supremos de decisió i que inclourien a tots els estudiants a diferents nivells.

b) les comissions, integrades per tots aquells estudiants que ho volguessin, amb la finalitat d'elaborar iniciatives i portar-les a la pràctica. Al voltant d'aquest punt creiem que seria convenient la creació d'unes comissions a nivell de centre, com podria ser una comissió econòmica (presupostos, ajudes acadèmiques), comissió de plans d'estudi, comissió de contractació del professorat... D'altra banda, no s'hauria d'excloure la possibilitat de creació d'altres comissions de caràcter cultural, sportiu, borsa de treball, etc. Seria necessari, també, cercar l'ajut i participació del professorat i del personal no docent en les comissions que s'anessin formant.

c) Els representants de curs, elegits democràticament i revocables, esdevindrien els portavocs dels estudiants, executarien i gestionarien els acords presos en les assemblees i cercarien la coordinació entre tots els cursos.

Si els estudiants participen massivament puntalant aquests tres elements, aquesta organització seria ja una organització sindical. El traspàs d'aquesta organització en una organització sindical no és res més, doncs, que un canvi quantitatiu, és a dir, a partir del moment que tots els estudiants hi participin, mitjançant un procés de discussió i d'elaboració de les funcions i objectius d'aquesta nova organització.

Aquesta organització sindical hauria, entre les seves principals característiques, la massivitat, entesa aquesta com a la no divisió entre afiliats i no afiliats a la mateixa. La afiliació dins aquesta organització sindical no serà entesa com un simple pagament de quota, o per la possessió d'uns determinats drets i deures dins la mateixa, sinó com a l'existència d'estudiants amb una participació activa i directa en les tasques i accions a portar a terme.

Aquesta "afiliació" no exclourà a la resta d'estudiants de l'elaboració i aprovació de les iniciatives i activitats que sorgeixin, així com tampoc la possibilitat d'escollir i ser escollits com a representants d'aquesta organització sindical.

En el procés que permetria de passar de la simple organització com a tal a l'organització sindical, s'hauria de desenvolupar en Congrés Sindical, en funció d'una coordinació amb la resta d'organitzacions que podessin sorgir a la resta

de l'Estat espanyol, per lo qual s'elaborarien unes bases programàtiques.

A més de la massivitat, aquesta organització sindical recolliria les línies generals de l'organització que, ja avui, proposem: seria democràtica, estable i independent.

Agrupació Universitària del
P.S.U.C. a Tarragona

(Octubre, 76)

PODEMOS SERVIRLE:

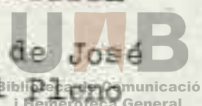
QUE ES I QUE VOL EL PSUC
per Gregori L. Raimundo (25 ptes)

QUE ES Y QUE QUIERE EL PSUC
(edición en castellano) (25 Ptas)

CATALUNYA I LA RUPTURA
Informe del Comitè Executiu,
presentat per Gregori López
Raimundo al Ple del Comitè
Central de setembre de 1976 (25 p)

CATALUNA Y LA RUPTURA
(edición en castellano) (25 ptes)

PROBLEMAS Y TAREAS DE CC.OO.
EN LA ACTUAL ETAPA
Intervención especial de José
Luís López Bulla en el Pleno
del Comité Central (15 ptas)

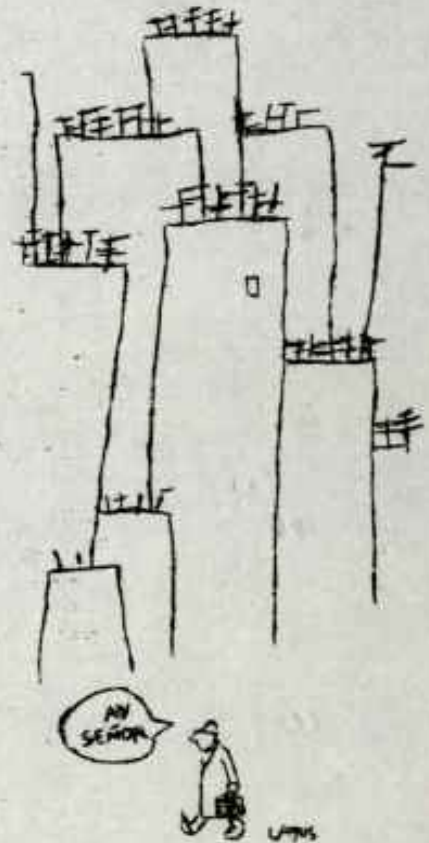
AYUNTAMIENTO

PLANIFICAR, ¿PARA QUIÉN?

Es en 1.960 cuando Tarragona vive el "boom" triunfalista del "desarrollo". Sin ningún tipo de planificación previa nacen los núcleos periféricos de Torreforta y Bonavista, asentándose en Zonas Rústicas, donde sólo los especuladores configuran su estructura urbana. El Ayuntamiento, hasta hace unos pocos años, no reconocerá legalmente la existencia de estos barrios, cuando fueron, entre otros, funcionarios del mismo quienes vendieron las parcelas a nivel particular con el consentimiento del Consistorio. Todo esto, y mucho más, es la real historia del desarrollo urbano de nuestra ciudad, al margen de una planificación al servicio del pueblo y de sus intereses.

El asentamiento industrial tampoco ha sido planificado; todo ha estado en función de unas decisiones puramente coyunturales y fuera de nuestro alcance de ciudadanos.

El agua salada, la contaminación, el parking, el equipamiento de los barrios, la universidad, el paso de materias peligrosas por la ciudad... son consecuencia de la prioridad del capital ante el ciudadano.

LA COMPLICIDAD DEL AYUNTAMIENTO

Y esa es la cuestión; todas las decisiones tomadas tendentes a la reestructuración de Tarragona se han discutido sin contar con la opinión de los que tenemos que aguantar soluciones incoherentes con el vivir dignamente... Incluso en algunos casos, sin la participación directa del propio Ayuntamiento, lo que lo convierte además en cómplice deshonroso de determinaciones que debía controlar.

Es verdad que estamos acostumbrados a que se maneje sin nuestras fuerzas, pero no lo es menos que, sobre todo, como es nuestro caso, cuando los reflejos de una mala política nos oprimen políticamente, el derecho y el deber de apelar a las conciencias de todos pasa a ser inalienable.

Lo que acaba de alarmar es que, profundizando más en la cuestión, uno se entera de que el desarrollo industrial manifiesta hoy únicamente un estado embrionario; tenemos "prometido" mucho más de lo que ya es insoportable.

JUEGOS NADA LIMPIOS

Sabemos cuáles son, en líneas generales, claro, los argumentos que abogan para que Tarragona pueda enorgullecerse de dejar de ser Tarragona. Y queremos advertir que no se nos ha escapado que muchos de ellos son puramente demagógicos y no consiguen, a pesar de los empujos, alzarse en una posición avanzada.

(sigue en la página 8 →)

(viene de la pág. 7)

tine. Se nos habla del aumento del nivel de vida; con tono populista, se nos asegura que la industrialización significa una mayor ocupación para el mundo obrero y trabajador en general; que Tarragona se elevará a condiciones más "modernas"...

Sin embargo, para nosotros el primer resultado de la reflexión sobre el "itar" reservado para nuestra ciudad es que, siendo los principales "beneficiarios" (?) de la actividad de los polígonos, no seamos debidamente consultados sobre su conveniencia o no. O sea, apañadas las cosas "a posteriori" se intenta que nos convenzamos. El juego, claro está, no es limpio. Significa que quien decide sobre la ciudad lo hace a pesar del ciudadano: he ahí otra contradicción, diríamos que más grave. Contradicción que nos exige llegar hasta las responsabilidades; si no es el ciudadano quien decide, ¿quién decide por el ciudadano? No siendo posible creer ni en la metafísica ni en lo abstracto ni en la nada, no desaparece la tentación de individualizar. No es la ciudad quien delibera y ejecuta, sino quienes la regentan: el Ayuntamiento, para decirlo de modo simple y directo.

Pero, afortunadamente, ahora sobreviene una coyuntura en la que la convicción de la prioridad del bienestar de todos prevalece sobre posibles intereses privados, incluso de quienes quizás en el caso de que tratamos ni pisan el suelo tarragonense y lo examinan, desde países extranjeros, solamente en función de las ganancias a costa del que debe sufrir las consecuencias de sus propuestas.

Tarragona ha crecido mucho desde los años cincuenta; pero un crecimiento que no haya dado como resultado el aumento de zonas verdes y calidad de vida no creemos que pueda interesar más que a quienes lo usurpan; no, desde luego, el simple ciudadano. Esta es la paradoja: la industria, que debiera estar, cuando fuera conveniente su instalación, al servicio de los hombres, pasa a explotarlos y a destruirlos; no sirve a la comunidad, sino que ésta es ni más ni menos que su víctima. Tarragona se ha industrializado no sólo al margen, sino también contra sus habitantes, a sus espaldas, en favor de los intereses privados.

Y, progresivamente, tendrá que pagar el precio de una quizás irremparable contaminación.

C. Güell

LAS VICTIMAS DEL "PROGRESO"

Es posible que aquel hábito de gobernar con plena impunidad, sin el control necesario de los gobernados, haya creado al interno de los grupos dirigentes de nuestra ciudad la norma de aprober como bueno y conveniente aquello que les parecía más oportuno (e los intereses de unos pocos), fuera de lo que la vida misma de los administrados podría pedir.

A PETICION DE LOS INTERESADOS, DAMOS CUENTA DE HABER RECIBIDO LAS SIGUIENTES CANTIDADES: De una hermana: 400; Del patrimonio de la hermana: 1.000; De un simpatizante de Santiago Alvarez: 1.000

AYUDA AL PSUC

Balace de la campaña "MEDIO MILLON PARA EL PSUC DE TARRAGONA":

Lista nº 4 (septiembre): Bonavista: 2.620; Tarragona-centro: 3.200; Torreforta: 500; Comité Local: 4.780; Constantí: 400.- TOTAL lista nº 4 = 10.500 Rs.

Lista nº 5 (octubre): Bonavista: 3.815; Tarragona-centro: 1.700; Torreforta: 800; Comité Local: 2.000; Constantí: 900, La Canonja: 500. TOTAL lista nº 5 = 9.715 Rs.

Suma anterior: 156.600

Lista nº 4: 10.500

Lista nº 5: 9.715

SUMA Y SIGUE: 176.815